Після конфіскати — [illegible] наклад.

Ч. 159 (10.542). Львів, вівторок 21. липня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—3 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Інтерпеляція посла С. Хруцького і тов., з Українського Клюбу до пана міністра справедливости у справі конфіскати уступів українського часопису „Діло" ч. 154. з дня 15-го липня 1925 р. У ґазеті „Діло" ч. 154. з дня 15-го липня 1925 р. львівська прокуратура сконфіскувала на І-шій сторінці у відозві під заг.

Українське національно-демократичне Обєднання до Українського Громадянства.

ось-якого змісту:

Українська Громадо!

У важну хвилю народнього лихоліття, в добу нечуваної, загальної руїни, коли глухим стоном стогне прибита недолею народна душа, сповіщаємо Тебе про важну подію:

Від нинішного дня припинився розбрат в українському національному таборі, від нинішного дня весь український національний табор виступає як одна цілість, стає в одній оборонній і боєвій лаві, в одній суцільній фалянзі під назвою: **Українського Національно-Демократичного Обєднання (УНДО).**

Остання велика історична катастрофа, попереджена добою живої діяльности, кипучої роботи, всестороннього розвитку і вкінці ґіґантного зриву народніх мас — підірвала міць народу і в своїх попелищах погребала найкращих і найліпших: поетів віри і надії, борців за правду, волю і долю, великих героїв, іменних і безіменних, що в боротьбі за найвищі ідеали нації і людськости принесли себе в жертву — криваву й безкровну. Своєю боротьбою, посвятою і кровю вони зєднали нас з великими подвигами наших дідів і прадідів, вони створили сучасним і прийдешнім поколінням синтезу української історії, вони відродили геройську епопею боротьби за волю і повели нас на її тернисті, але незарослі шляхи.

Революційний підйом, ґіґантний зрив мас увінчався тільки частинними успіхами, тільки частинно в крові і огні очищено себе з іржі неволі. В державі Ярослава Осмомисла, Романа і Данила затріюмфувало ще важче насилля, ще тугійше скувало нас невільницьке ярмо. Одначе й тут сміло можемо станути перед Духами тих, що вмірали за Волю. Обеззброєні, потоптані й окрівавлені, ми вповні зберегли гордість і честь Народу, ми не скорилися, не піддалися.

Та отся велика катастрофа не проминула без наслідків. Національний організм, з якого висотувано жили і відрами точено кров, виявив признаки обезсилення. Цим покористувалися безпощадні вороги та спрямували всі свої зусилля на поглиблення катастрофи, на знищення національного життя і його ріжновидностей. А це тим більше їм удалося, що в громадянській відокремлености і гуртківстві вони не находили відповідно сильного опору і відпору. Ніякий спосіб і ніякий засіб, що вів би до запустіння нашого громадянського життя, не був чужий нашим противникам. Не припинено війни, тільки збройний конфлікт 1918—1919 рр. продовжується проти безборонного народу всіма засобами воєнної і „мирної" зброї.

Всупереч святочним міжнароднім зобовязанням, власній конституції і власним законам, наші відвічні противники приноровлюють до українського народу нечуваний політичний гніт, що виявляється в переслідуванні громадських діячів, нищенні організацій і товариств, давленні преси, самоволі адміністрації, масових арештах, знущаннях поліції, процесах, засудах, тюремщині, розстрілах, в топтанні всіх прав української мови в публичному житті і т. и.

В парі з політичним гнетом розвивається деваст ційна політика польського уряду і піддержуваних ним та особлившими атрибутами влади наділених організацій також на инших ділянках життя українського народу. А саме в тому самому напрямку розвивається політика економічна, промислова, кредитово-фінансова, податкова, кольонізаційна, еміґраційна, шкільна, земельна, хліборобсько-культурно-освітна, церковна, і церковно-адміністраційна, самоврядна, санітарна і т. и. — Ця політика польського уряду проявляється масово та індивідуально і складається на синтезу крайного політичного гніту, економічної екстермінації і культурної девастації.

Пляновий і послідовний наступ на український народ, на його духове й моральне, матеріяльне й фізичне добро був між иншим тим імперативом, який привів до обєднання відокремлених українських національно-політичних груп і гуртів в одну нерозривну цілість, в одну суцільну організацію. Перед лицем грізної небезпеки і в почутті відповідальности за долю Рідного Краю Українсько-Народна Трудова Партія (зі своїми обома групами), Українська Партія Національної Роботи („Загравісти") та суто національна група Української Парляментарної Репрезентації зі своїми однодумцями на Волині, Поліссю, Холмщині й Підляшу зливаються в одну політичну організацію під назвою: УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНОГО ОБЄДНАННЯ, змагаючи до того, щоби одноцільному фронтові противника протиставити обєднаний фронт організованого українського громадянства.

Тверда конечність обєднання українського громадянства диктується ще й посередніми деморалізаційними спробами на нашому ґрунті та збільшенням польського напору при допомозі угодової жидівської буржуазії.

Визнаючи принціп загально признаного права про означення народів, УНДО на чолі своєї плятформи ставить здійснення в повному обсязі права нації на всіх областях, на яких в р. 1914 український народ становив більшість населення.

УНДО стверджує, що Галичина з Лемківщиною, Волинь з Поліссям і Холмщина з Підляшам мають відвічний український характер, що це історична й сучасна неподільна власність українського народу та що згідно з принціпом про самовизначення народів і непередавненими, а навпаки відновленими змаганнями українського народу ці землі є вповні управнені здійснити своє природне право.

В боротьбі за найвище право нації УНДО спиратиметься на все свідоме громадянство Західної України і, виходячи з принціпу національної єдности — на всьому українському народі. Для здійснення основної мети УНДО єднатиметься з аналоґічними організаціями инших поневолених народів і шукатиме допомоги у тих державних націй та їх національних і міжнародніх організацій, що свою міжнаціональну політику базують на принціпі права нації.

До здійснення права нації змагатиме УНДО всіма доцільними засобами, признаючи важними тільки ті акти й рішення, які заістнували при співучасти умандатованого представництва українського народу і які не розходяться з основним правом про самовизначення народів, а відкидаючи всі акти насильства, як акти незгідні з принціпами моралі, права і справедливости.

УНДО являється організацією національною і демократичною, організацією понадклясовою, яка беручи на увагу справедливі змагання поодиноких кляс, — підчиняє їх найвищому ідеалові нації.

Виходячи з демократичного становища, УНДО не може дати своєї апробати на істнуючий на Радянській Україні переходовий диктаторський режім і одноклясовий устрій, одначе признає сучасну Радянську Україну поважним і далекосяглим етапом державности українського народу та вірить, що під напором свідомих українських мас та своєрідна державна організація завершиться здійсненням універсальних змагань української нації.

Названі ці уступи, підписані питають пана міністра: чи схоче пан міністр спитати органи львівської цензури, чим вони виправдають ці конфіскати?

Варшава, 16. липня 1925. (Підписи).

Для задержання одноцільности тексту, повторяємо невеличкий, ніцевий, несконфіскований уступ відозви:

УНДО обстоюватиме й розбудовуватиме одноцільний український національний фронт, змагаючи до культурної, економічної і політичної уніфікації української нації.

У практичній діяльности УНДО організуватиме селянські, робітничі і міщанські маси з метою перетворити їх на політично свідомі та економічно сильні й незалежні соціяльні ґрупи. З тією метою УНДО, обстоюючи в принціпі приватну власність, буде боротися за перехід землі в руки нашого селянства, особливо в руки малоземельного й безземельного, без дальшого відшкодування — уважаючи, що селянські маси своєю, майже безвідплатною працею на протязі століть вже давно заплатили за великовласницьку землю. Поруч з тим УНДО велику вагу кластиме на поширення кооперативного руху і на створення міцних основ під українську кооперативну організацію як головного засобу економічного подвигнення українського населення.

З тією самою метою УНДО буде змагати до привернення містам на українській національній території їх природного національного характеру, кладучи здобуття торговлі і промислу українським елементом в основу своєї діяльности.

З тією метою УНДО буде боротися за збереження дотеперішних здобутків робітничої кляси, за їх утвердження, поширення та за здобуття нових. Одним словом: УНДО буде боротися за економічне й культурне розкріпощення та подвигнення українського народу.

Вступаючи в нову добу громадянської діяльности, в добу праці, організації і боротьби, переводячи обєднання всіх активних сил нашого народу, закликає всіх громадян стати організованою лавою під прапором обєднання.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 524/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 154 (10.451) z dnia 15. lipca 1925. w artykułach następujących pod tytułem: 1) „Ukrainśke nacjonalno-demokratyczne Objednannia do Ukrainśkoho Hromadianstwa" w ustępach między słowami: a) Ukrainśka Hromado... a: UNDO obstojuwatyme, b) pid praporom objednannia... a: Wsi ti, c) i dopomoh... a: [illegible] na. 2) „Pid obuchom „swiatoho (e-[illegible] kadentyzmu" w ustępach między słowami: a) pozytywni płody... a: Ich jadro, b) Cho-[illegible] myslvus, joho... a: propowidy, c) swoje imia a: N: bulo na, d) takych typiw... a: Za ta-koho, e) peremyśkym hromadianstwom... a: Takym typom, f) je bahato... a: Celibat Oi ce, g) pidtupciuwaw... a: i szczoby, h) Wid-pokałysia chresta... a: Naprykinci szcze, i) szczo nasz nari!... a: wże dawno. i) do Wi-dała... a: Oś ce mały. 3) „Peresliduwannia politycznych wiazniw u Brygidkach" w ustępie po słowach: bilszymy represijamy... do do końca artykułu zawiera znamiona ad 1) 2) 3) zbrodni z § 65a) ustawy karnej, ad 2) a) b) c) d) e) f) g) h) i) występku z § 302 ustawy karnej i z artykułu V ustawy z 17.XII. 1862 Dz. p. Nr. 8. 1863 uznał dokonaną 13. lipca 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 63 [illegible] p. Lwów dnia 16. lipca 1925 r.

Hawel.

Всі ті, що глядять з курних хат, з чужинецьких фабрик і ремісничих варстатів, взивають нас стати плечем об плече, груди при груди, рука в руку до спільної боротьби за правду, добро і справедливість. Ми глибоко переконані, що треба сильно бажати, працювати в обєднаній громаді при взаїмній вирозумілости й допомозі.

Идучи на службу свому народові, закликаємо всіх до тієї служби під кличем: В праці й боротьбі здобудемо право своє!

У Львові, 12. липня 1925.

За Центральний Комітет У.Н.Д.О.:

Д-р Дмитро Левицький
голова.

Сен. Михайло Черкавський, о. Дамян Лопатинський, Д-р Олександер Марітчак, Гринь Тершаковець, Д-р Корнило Троян
заступники голови.

Володимир Целевич
генеральний секретар.

Михайло Струтинський
заст. генеральн. секретаря.

Остання дія трагікомедії.

Третє читання законопроєкту про парцеляцію й осадництво.

Декларація і сецесія Українського Клюбу.

В пятницю 17-го п. м. відіграно у польському соймі останню дію трагікомедії, у яку перетворено вирішування найповажнійшої в державі справи національного і соціяльно-політичного характеру, справу земельної реформи. Вчора писали ми (гляди вступна стаття), що переговори польських „демократичних" партій зі „слов'янськими меншостями" — „Українським і Білоруським Клюбом" — в справі сякого-такого порозуміння щодо найбільш куріозних уступів закону не довели до позитивного висліду. Українські й білоруські представники заповіли продовжування боротьби проти закону у соймі й поза соймом. Однак до голосної обструкції у соймовій салі — всупереч загальним передбачуванням — вже більше не прийшло.

Перед приступленням до голосування над законопроєктом у третьому читанню репрезентанти клюбів складали декларації. Ані одна декларація не була вдоволена з закону.

Від імени Українського Посольського Клюбу зголосив

декларацію

посол Хруцький.

Ствердивши, що проживаючий в межах польської держави 7-міліоновий відлам 40-міліонового народу є народом наскрізь хліборобським, для якого земля є єдиним варстатом праці, декларація стверджує, що український нарід найгарячійше бажає землі та найбільше тужить за земельною реформою.*)

„На Великій Україні наш нарід є уже в повному посіданню землі своїх предків і є вже сам собі паном" (голос: „він ні, тільки большевик!"). „Не згідно з мертвою догмою римського права, складеного в инших умовинах, але в імя висшої правди і справедливости відбувся там поділ землі поміж селянами, бо підставою аграрної реформи служила ідея пошанування віковічної людської праці та ідея створення з землі варстату праці для максимальної скількости людей. Одночасно зреалізування земельної реформи було там спростуванням історичної несправедливости і кривд працюючих мас..."

„... Тільки на західній стороні риського кордону, — казав дальше пос. Хруцький, — який прорізав живе тіло єдиного народу, земля дальше находиться в руках панів, давнійшої шляхти. Крім того недавно зявився новий пан тої землі, польський осадник. А автохтонний український нарід як не мав землі так і не буде мати, поки сам собі не здобуде її. Проблема земельної реформи не може бути розвязана на наших землях інакше, ніж це сталося на Великій Україні".

„Закон про парцеляцію і осадництво, який є предметом нарад сойму, не бере зовсім на увагу цих моментів першорядної ваги. Навпаки, її провідною думкою є насилання осадників-Поляків на українські терени. Ми думали, що під впливом нашого отвертого і горячого протесту у формі обструкції на засіданню сойму в дні 14. липня ц. р. (*голос на правиці: „історична дата!*), який був останнім апелем до панів (*голос: „татарський апель!*") і криком розпуки нашого народу, панове зійдуть зі шляху видирання нашому народові землі і приймуть наші поправки. Однак двогодинні пертрактації під проводом маршалка сойму Ратая з участю польської лівиці і центру та міністра земельних реформ виказали, що панове не годяться навіть з мінімальними нашими домаганнями (*голос на лівиці: неправда!*"). Ми віднесли глибоке пересвідчення у тих переговорів, що панове хотіли отримати лише нашу апробату на спрямований проти нашого народу смертельний удар, не відступаючи від принципу кольонізації наших земель. Продати нашого народу не можемо, а такою продажею була би наша згода хоч би на зменшення осадництва. Бо чим иншим є осадництво, як не загрозою смерти для нашого народу"?

„Це насилання польських кольоністів на українські землі, якого ви не можете виректись, є дуже красномовне у світлі офіціяльних статистичних дат. Ця офіц. статистика каже, що запас землі в Польщі є такий скромний, що з того запасу (резерви) можна би доповнити тільки $\frac{1}{3}$ частину карловатих господарств, себто $\frac{2}{3}$ карловатих господарств і весь безземельний сільський пролетаріят не дістане землі. Етнічні українські землі не творять під цим оглядом виїмку. Полісся у відношенню до заселення є анальогічне до Поморя, з тою ріжницею, що Полісся це багнистий і безпромисловий край, а Поморя найкультурнійша частина Польщі з високо розвиненим промислом. Волинь є більш залюднена, ніж варшавське воєвідство; Холмщина густійше населена від східних частин люблинського воєвідства, а у Східній Галичині маємо таке перелюднення, як ви у західній Галичині. Отже запасу землі на наших теренах нема — це слід підкреслити з особливим натиском. Насилання Поляків-кольоністів з инших ділянок польської держави в таких умовинах є рівнозначне з засудженням автохтонного українського населення на загладу і повільне вимирання. Смерть, а не життя, несе нинішній закон нашому народові!

Супроти того не вільно нам приложити своєї руки до цього закону.

„Але є ще одна сторінка в цій справі, на яку слід звернути увагу. Український нарід не може зректись своїх господарських прав до землі, яку замешкує від віків. Нема на цих українських теренах панської землі. Українська шляхта з моментом, коли зрадила свій нарід і перейшла до табору його історичних ворогів, втратила своє право на землю. Ця земля вже тоді повинна була перейти в руки самого народу.

Але поминувши той момент історично-національний: чи не викупив український нарід землі у панів, хтоб вони не були, без ріжниці національности, своїм потом і кровю, якими цілі віки поливав ці землі? Отже і з соціяльного погляду нема вже панської землі на наших теренах. Вкінці, український нарід творить від віків, і, віримо, творитиме величезну більшість на цих теренах.

Отже з усіх цих причин український нарід вважає себе єдиним господарем всіх без виїмку грунтів, вод і лісів на землі своїх предків.

Цих своїх прав він нікому у світі не уступить, а тих усіх, які тепер панують над ним, уважає тимчасовими заборцями..."

Наприкінці декларації українські посли заявляють, що усуваються від усякої участи в полагоджуванню закона і заповідають, що український нарід у свій час викине тих, яких всупереч усім правам наслано і нашлеться на нього.

Після того українські посли зі співом „Не пора" покидають салю

*) На превеликий жаль ми не маємо ще перед собою повного автентичного тексту декларації і тому мусимо вдоволитися лише перекладом її з переданням лише деяких уривків тексту. — *Ред.*

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ. 2)

Літературно-наукові непорозуміння.

Л. Чиста обєктивність і нечисті пальці. — Талант і мораль. — Нудна правда, але правда. — На безвідді — кондий моряк.

Проблєма обєктивної та субєктивної критики належить до тих, яких не можна рішати, не торкнувшись основних проблєм метафізики. Тому, що наша дотеперішна літературна критика не була ще з фільософією знайома, навіть здалека, не диво, що терміни „обєктивний" та „субєктивний" уживались нею без сумнівів про їх внутрішній зміст і без найменшого інтелєктуального зусилля. Термін „субєктивний" означав здебільша щось у роді киненого наклепу, тіни підозріння, що критик, оцінюючи якийсь твір, не має зовсім чистих пальців.

Дарма, що нинішний ідеольог буцім-то нового світогляду „Л. Н. Вістника" залюбки цукрує свої статті великими прізвищами та мов родзинками обтикає їх чужоземними термінами, його розуміння критерія обєктивности в критиці недуже ріжниться від поглядів у нас з перед 40 літ. Все те, що я сказав про „Л. Н. Вістник", не має, на його гадку, тому вартости, що мій осуд спонуканий низькими особистими порахунками. Згодімся на мент, що це правда. Мені не подобається ніс якогось редактора, я заздрю йому слави та пенсії, він скривдив мене, бо не помістив моїх цінних творів, ще й мене підкупили темні людці, щоби його „знищити". І всі ці мотиви руководять моїм пером при писанню критики на його працю. Чи вистачить виявити світові тайну цих мотивів, щоби відобрати моїм словам усяку стійність?

Багато наших освічених людей скаже бездумчиво, що так. Функцію критики уявляють собі, немов судовий процес, а літературні прояви переплутують з політикою. Навіть журнали моди передруковують у нас афоризми Уайльда, але здається ще ні один наш критик не роздумав як слід над його глибокою думкою про те, що засуд на руку злочинця, який убив, не відбирає вартости літературній прозі, якою ця рука могла володіти. Не треба аж цитувати на приклад Челініх та Вільонів, щоби зрозуміти, що людина може визначуватись творчими прикметами ума та уяви і одночасно, з морального боку, бути падлюкою. За всі мої підлі затії: заговори та інтриги проти „Л. Н. Вістника" та „безсилу лють і mala fides проти „Наук. Тов. ім. Шевченка" осудять мене всі ці громадяне, яким відомо, як це я та якими засобами при їх помочі „поза плечима" покривдженого редактора та инших учених, силкувався підорвати їх авторитет та робив „ординарні (!) напади" в критиці. Одначе наскільки я казав правду, висловлючи свою думку про їх працю, треба перевірювати так: — прирівняти мій написаний осуд з їх написаними творами.

Цей мій осуд не має ніяких претенсій на оригінальність, — за якою так пропадав автор „Підстав нашої політики", і, здається, не потрібував великої скількости високих доказів. Люде, які бачуть, що „ЛНВіст." не є нудним, а цікавим, не старим архивом, а трибуною нових ідей, не відокремленим від сучасного літ.-наукового руху, а навіть творцем такого руху — зроблять найкраще, коли на піддержання свого пересвідчення дадуть негайно моральну та матеріяльну піддержку журналові, який я міг скривдити. Вся моя провина чи заслуга була (в данім випадку) у тому, що я повторив голосно всім відому, давно повторювану, банальну, але обєктивну правду, що „Л.-Н. Вістник" став „другорядним, нецікавим журнальчиком" і що marasmus senilis з ул. Чарнецького має право ввійти в приповідку".

Спочуваю аж до крокодилевих сліз з редактором „Л. Н. Вістника" з ріжних причин. Перш усього тому, що взяв на себе безнадійне завдання боротись з питомою йому „вервою" проти звичайної сірої, мов моя проза, правди, яку всі бачать. Далі з тих усіх причин, які виклав він у своїй сповіді про свої редакторські клопоти. Талановита людина завсіди заслуговує на спочування, коли візьметься за своє діло. Ось єдина думка, яка могла його вразити невисловленим натяком у моїх статтях. Вона була щира і така ясна, що не варта її доказувати. Зовсім природне, що хто є з професії політик та публіцист, не має багато даних на редактора літературно-наукового журналу. Літератури за три роки не вивчиш. Правда, що виїмки є скрізь, а на Україні вибирали на морських міністрів людей, які на сам вид води діставали морської хвороби. Так буває в нас і з критикою і з наукою, які здебільша є морем води.

Нема причини глузувати з принагідного пасажира, який бере в руки капітанську керму, коли корабель потапає. Так бувало в нас часто у політиці. І д-р Донцов, як політик періщив нераз тих, які брали так керму у свої непокликані руки. Та літературний журнал, над яким радить довго та поволі тверезий комітет: кому би його поручити? — не є потапаючим кораблем... держави або на морі. І коли вже прийшла на нас така літературна скрута, що провід такого журналу міг обняти лише політик-публіцист, тоді він сам, коли має трохи критичного хисту, може бачити і веселий бік цієї ситуації. Не конче мусить як стій повірити у свої компетенції, а всіх инших уважати літературно неграмотними. А це саме робив редактор „Л. Н. Вістника" за останні три роки як необмежений диктатор у літературі, науці та політиці. І так сліпо повірив у свою ролю, що нині всю цю діяльність змальовує як боротьбу за обнову літератури і шкварить програмову статтю на доказ, як глибоко на ній розуміється

(Продовження буде)

засідання, польські посли взялись за добу-на-шишю переголосовувати остание провокаційний закон і зголошених до нього 388 (sic!) поправок. На суботу вижидалось кінець трагікомедії.

По широкому світі.

Англійська палата льордів прийняла закон, що піддані держав, які до цього часу вважались ворогами Англії, є зрівнані в правах з иншими чужинцями.

У Франції панує пересвідчення, що німецька відповідь на французькі пропозиції в справі гарантійного пакту є повною протилежністю того, що пропонувала Франція.

Абд-ель-Крім, відкинувши пропозиції мира з боку Франції та Еспанії, почав офензиву на всій лінії. На мароканський фронт виїхав ген. Петен, герой з останньої війни, оборонець твердині Верден.

Муссоліні має бути недужим на поважну шлункову недугу, — деякі кажуть: рака.

Югословянський уряд, складений Пасічем, дав 4 портфелі партії Радіча. Брат Степана Радіча, Павло, є міністром земельних справ. Словенці невдоволені коаліцією.

З нових подій та ідей.

Боротьба з малпою.

Живемо в країні, де боротьба за наукові ідеї залишається покищо в царині теорії. Люде, які терпіли би за наукову правду зустрічаються у нас хіба в книжках. У житті вони були би що найбільше чудаками. Байдужність до наукових ідей заступає у нас свободу думання.

Тому з почуванням збентеження читають у нас звістки, що вся Америка цікавиться процесом молодого професора Скопса, який відповідатиме перед судом за те, що важився викладати своїм ученикам дарвінівську теорію походження. Судовий процес за науковий виклад! — що за бюрократична формалістика! Коли у нас проганяють зі служби професора, то бодай найдуть для цього якийсь поважний мотив: політика, участь у таємній заговірній революційній організації.

Америка є країною молодої культури, яка реагує на всі ідеї з палом молодиків. Зріст винаходів та поширення автомобілів між простолюддям не є в ніякій суперечности з фактом, що істнують там деякі держави, які мають свою провінціонально-добросерду культуру, глибоко пересвідчену про свою вищість над усіма иншими. Є в північній Америці держава Тенесі, а в ній панує закон, що теорії англійського природника Дарвіна суперечать релігії, і тому вони не мають права вступу до всіх шкіл. Аж ось найшовся 23-літній професор Скопс, який є завзятим оборонцем теорії про еволюцію і вважав своїм обовязком виложити її своїм слухачам як наукову правду. Його звільнили з посади. Счинився американський скандал і світова сенсація, гідна всіх вакаційних телят з трьома головами. Містечко Дейтон з 5000 мешканцями перемінилося у величезну циркову арену, куди зїзжаються тисячі цікавих, великих оборонців біблії та Дарвіна. Як відомо: біблія є підставою безлічі релігійних американських сект. А з огляду на те, що кожна з американських держав має необмежену владу творити власне законодавство — і що між творцями цих законів попадаються надто часто релігійні фанатики чимало з держав увело т. зв. „малпячий закон", звернений проти теорії Дарвіна.

Сам процес нагадує середно-вічні прилюдні суперечки про релігійні проблеми. Влада держави Тенесі прикрасила величезну судову салю, спеціяльно влаштовану, ріжними моральними надписами, щоби змінити настрій присутних у бажанім дусі.

„Читай що-дня біблію" — ось пригадки над головами суддів, які мають рішати про вибір між Дарвіном і Мойсеєм. Усі довколичні села та містечка аж гудять від натовпу часописних кореспондентів, фотографів, адвокатів, професорів, членів наукових товариств і... карикатуристів. В імені уряду як прокуратор обвинувачуватиме молодого вчителя славний американський політичний діяч, що тричі був демократичним кандидатом на президента Злучених Держав: Уіліям Бріян. Який характер має весь процес, можна уявити собі на підставі такого характеристичного факту: — коли тільки „срібноустий" Бріян зліз з вагону, у супроводі великої юрби маніфестантів та згуку фанфар, поїхав до міської думи і там виголосив огнисту промову: „Ось день, на який я ждав нетерпляче. Починається поєдинок на життя і смерть між Еволюцією і Релігією. Коли перша переможе, то це означає смерть другої, тому, що обі вони, поруч себе, існувати не можуть". І прирівняв містечко Дейтон з... Вифлеємом та Назаретом.

Слід пригадати, що держава Тенесі не є єдиною, яка у фанатичнім назадництві переплутує наукові теорії з релігією. Її прокуратор не забуде пригадати присяжним суддям, що такий самий закон обовязує в державах Оклягома, Півн. Кароліни, Тексасі, Фльоріді та Кентукі; з 48 держав — 15 стоїть твердо на ґрунті т. зв. фундаменталістів — оборонців мертвої букви біблії. На судовій салі священик великої церкви баптистів у Ню-Йорку, Мекой, називає „евангелію" — воротами пекла, а голова Т-ва Національного Промислу заявляє, що в особі вчителя Скопса мають судити представника атеїзму, комунізму та большевизму.

Процес, в якому мають рішати вірність чи хибність наукової теорії, нагадує „match" копаного мяча, якому приглядається юрба розгорілих до пристрасти спортовців. Звичайний професор, який повторив своїм слухачам зовсім не нову теорію, став на мент славним дешевою ціною. Він має великих адвокатів, що ще раз пітнітимуть над науковими доказами про еволюцію, які треба буде викладати так популярно як слід у глухій провінції. Хоча питання біблії як джерела єдиної правди, обовязуючої для всіх царин знаття та життя, є для деяких американських сект питанням, що заколуплює їх серце, проте у цьому процесі, грають ролю ще й инші, менше чисті елементи, як проблеми віри та науки. Політичні діячі та адвокати не знехтували нагодою, щоби роздути малий інцидент до розмірів стоустого скандалу. Нема сумніву, що цього рода процеси є вже в нас пережитком.

В европейських державах такі конфлікти подекуди вирішені повним розмежуванням царини релігійного життя і наукової праці. Релігія, що є предметом віри, не потрібує почувати себе загроженою з боку поодиноких наук, які доходять до своїх правд шляхом розумової аналізи, невпинно доповнюваної у своїх методах та поправлюваної у своїх висновках. Та з другого боку характеристичне те, що свобода навчання загрожена у деяких европейських країнах зі зовсім иншого боку: поодинокі царини знаття стають залежними від законів, сотворених в атмосфері національного фанатизму та політичної боротьби. Політичне засліплення заступає релігійне сектанство. Професорові вільно доказувати, що предками людей були малпи, але не вільно ні натякнути на те, що предками такого-то народу є люде не зовсім чистої крови.

Теорія людської еволюції не є така проста як у шкільнім викладі, якого висновок може вразити у гордости деякі надто чутливі одиниці, пересвідчені про своє безпосереднє божеське походження. Спроби, щоби всі життєві явища підтягнути під один еволюційний закон є покищо такими самими спробами як віра деяких фанатиків, що шукають синтези всіх релігій, щоби задовольнити всіх людей одним суцільним світоглядом. А проте якнайменше обмеження людей, які науковими ідеями хотять доповнити свій світогляд, видається нам нині насильством, що має в собі відгомін середновічних часів. Всі найбільше живучі проблеми нинішньої біольоґії, звязані з такими питаннями як: процес унаслідження прикмет дітьми, явища розяснювані селекцією або змінністю організмів, функціональне приноровлювання, то-що, мають свої безпосередні нитки з теорією дарвінівської еволюції.

Не диво, що державний розпорядок, який вирішує всі ці питання аподиктичним наказом, є замахом на свободу наукових дослідів і свободу індивідуальних пересвідчень. І ясно, що вислідок цього процесу може хвилювати хіба американських фанатиків. Яке це має значіння, що якась глуха американська держава вважає Дарвіна не вченим, а Антихристом? Цікаве хіба те, що є ще нині культурні люде, яких не вражає думка, що зродились з пороху і в порох обернуться, а обурює їх походження від малпи. На нашу гадку: вся суть сучасної проблеми вже не в тім, чи людина йде **від** малпи, а в тім, чи йде **до** неї.

Ор. Ор.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

ВІДГУКИ ДНЯ.

Стиль чи пієтизм?

Памятаю: Маленьким хлопчиком приїхав я перший раз у Львів. По вулицях упихалися віині трамваї і робили на мене таке потрясаюче враження, як нині робить вид стозолотівки.

Батько водив мене за руку по місті та показував багато гарних і цікавих річей. Привів мене і під якийсь старий, обдряпаний дім.

— Дивися, синку, то наша твердиня, наша сила, наша гордість — Товариство „Просвіта".

Я не так дивився, як роздумував: „В моїх Кадлубисках „Просвіта" обдрипана, у Львові обдрепана — видно так має бути. Але чому?!..."

Потім батько підвів мене близше і показав на велику шибу, за якою висів якийсь старший господар, у баранковій шапці і покритім кожусі.

— А то, синочку, Тарас Шевченко. Знаєш той самий, що в нас дома на стіні висить.

Я похитав головою.

— Ні, тату, то не той. Наш ліпше вбраний і на кріслі сидить.

Батько засміявся.

— Наш Шевченко вбраний на будень, а тут на неділю.

Мені не вмістилося в голові, чому то колись люде на будень вбиралися в жакети, а на неділю в кожух і баранкову шапку. Теперже воно якраз навпаки.

Я думав свою думу потихо, а батько свою голосно.

— Старий це вже портрет. Скільки літ він має!... Ще як я на теольоґії був, то пригадую собі, він вже тут висів, хоч і книгарні ще не було.

В моїй душі родився боговійний настрій, як перед образом святого.

— — — — — — — — — — — — —

Пройшли роки, як батогом тріснув. Не роки, а десятки літ. Змінився я, змінається дім „Просвіти", змінилася вже нераз і виставa книгарні. Місце старого прекрасного портрету Шевченка займали час від часу ще кращі архитвори молодих мистців. В тих портретах найліпше були „вдалі" шапка, кожух і вуса, це треба признати, найголовнійша річ.

В останніх роках пішло ще до ліпшого. Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка дійшла до переконання, що раз вона носить назву „Шевченка" то мусить свого патрона відповідно пошанувати. Один портрет за виставою неж просто насміх. Треба їх два, три, чотири, а то й більше. Справа не була тяжка, бо в нас навіть на матуральних „табльо" видніє обовязково Шевченко, зараз поруч директора і катехита.

І тепер, коли станеш перед виставою книгарні, з усіх кутів, з переду, з боку, з гори і з долини дивляться на тебе шапки, кожухи і вуса. По них пізнаєш, що це певно „портрети" Шевченка. Мальовані вони абсольвентами гімназій, семинарій і инших академій.

Серце радується, душа всміхається, очі мало не позилазять.

Дасть Бог і я свого сина поведу колись під книгарню і скажу.

— Видиш синку: то Тарас Шевченко! Він тут висів уже як твій дідуньо ходив на теольоґію, висів як я ще був маленький, буде висіти як і ти поведеш сюди свойого сина.

Галактіон Чінка.

Новинки.

— **Вчорашне число** сконфісковано за два уступи вступної статті, де характеризувалось атмосферу сойму при голосуванню закону про парцеляцію та осадництво.

— **Кервазі перегони в Варшаві.** Дня 17-го ц. м. в 11 годині зранку варшавська вулиця мала видовище гідне міст з далекого Сходу. Коли два „виводовці" домагались на вулиці — мов на іронію згоди! — леґітимацій від трьох підозрілих прохожих, ці замісць леґітимацій витягнули бравнінґи, почали стріляти та втікати. Поліцаї на вулиці, піші та кінні, почали бігти навздогін за ними. Трьох утікаючих ранено; втікаючі постріляли поліцаїв та кочя, а при спільній виміні стрілів кулі попадали в прохожих: одного урядовця та кравця. Уявлені втікаючі мають бути комуністами, які приготовляли напад на повірника поліції, що раніше належав до комуністичної партії. Один комуніст і один „виводовець" борються зі смертю у шпиталі.

— **Шляхтич на загроді...** Підчас побуту през. Войцеховского в Закопанім зайшла цікава і досить значна подія. Комітет прийняття президента держави призначив віллю співачки Кооолевіч-Вайдової на мешкання для п. Войцеховского. Щоби авто президента могло дістатися до віллі, треба було переїхати через парцелю арт.-маляра Гавса. Всім на диво вижу артист-маляр відмовив дозволу на переїзд через свою площу. Крім того написав до Войцеховского письмо, в якім докоряє президентові, що з рації його побуту в Закопанім, комітет робить пакости мешканцям. През. Войцеховскі зрезиґнував з назначеного мешкання і казав повідомити про це незгідливого маляра.

— **Конкурс на Шерльока Гольмса** розписує львівська слідча поліція з нагоди таємного вбивства у Кривчицькім лісі під Львовом. Міг там лежати труп десятилітнього хлопця з обрізаними ногами та руками, одягненого по міському, без капелюха. Його випадково найшла в кущах німа жінка Ґрацовска і подала це до відома постерунковій поліції у Кривчицях. Цікаво, що коли в її товаристві пішов туди „постерунковий" — уже не міг найти трупа. Слідство веде львівська поліція і звертається до всіх зі запитом, чи не загинув у кого 10-літній хлопець.

— **Кольонська вода** є, згідно з рішенням львівської скарбової палати, предметом збитків і тому треба до неї доплачувати 10 проц. податку. Львівський Союз купців заявляє, що така постанова існує тільки у Львівськім окрузі. Видно, що надмірна скількість звичайної води у Львові повинна мешканцям цього водистого та запашного міста заступати кольонську воду.

— **Аматори спірту** довідуються з здивуванням, з державного обіжника спірт. монополю, що обовязує вже від 15. квітня, ддома, що щойно тепер побачив світ божий, такі ціни гуртової продажі: 1 літр найкращого спірту для горівок 5 з. 67 с.; середньої якости для промислових цілей 1 з. 5 с., а літр денатурованого 55 с. Як відомо у крамницях за денатурований спірт беруть 1 з. 20 с. Чи влада має контролю над своїми оподаткам, невідомо

— **Цариця квітів у 7000 відмінах.** В Льондоні відбувається тепер вистава рож, на яку зложилися найбільші теплярні Европи й Америки. На цій виставі демонструють історію рожі. Показується що в 16. віці Европа знала тільки дві відміни тої квітки. Штучна годівля виховала в 17 столітті до 40 відмін. Тепер один француський огородник має в своїм огороді аж 7000 родів рож.

— **Святкування і польонізація.** У польськім „Rolnik-у" з дня 12-го п. м. находимо таку статейку у відділі „Запити": „З постерунку державної поліції я одержав офіціяльний заказ працювати на фільварку в римо-католицькі свята. У селі немає ні одної чисто польської родини, є тільки мішані подружжя і двох моїх форналів-Поляків, на загальне число кількадесяти осіб двірської служби. Прошу ласкаво дати мені інформацію: чи істнує законно цього рода заказ, який у чисто українських селах зводиться в практиці до подвійного святкування. Адже ніхто не схоче в таких місцевостях приневолювати всіх до праці в їх свята, коли не має якоїсь резерви, бодай малої, римо-католиків. Такі спроби довели би швидше до бунту, як до польонізації. **В. К."**

— **Пікантні ревеляції.** „Ілюстрований Курієр Щоденний" з 13. липня н. р. подає пікантну статейку про дефравдації у польських консулятах за кордоном. Управитель канцелярії польського консуляту в Ню-Йорку, Мачскі, вкрав 50.000 золотих і щез, мов камфора. З Варшави вислали аж окремого урядовця для ведення слідства. У польськім консуляті в Липську якийсь Богуцкі потягнув 120.000 зол. марок. У поль. консуляті в Гамбурзі, Скерскі, розтратив 30.000 зол. мар. Урядовець в Ессені забрав собі 40.000 марок, урядовець у Бреславі, Адамчевскі, взяв 55.000 марок... З цього реєстру можна зробити висновок, яку ролю грали в призначеннях на посади в консулятах закулісові особисті „впливи"...

— **Процес проти Дарвіна.** В американськім процесі проти учителя Скопса переслухують тепер учеників, які мають ствердити, чи їх учитель порівнював людей до звірят. Цікаво, що коли професори природничих наук висловлюють свою думку про теорію еволюції Дарвіна, трибунал каже присяжним суддям віддалятись, щоби вони не підпали під вплив висловлених ними ідей. Для характеристики інтелектуального рівня слухачів вистарчить навести факт, що коли професор університету Меткальфе, авторитет у ділянці природничих наук, каже, що земля тріває може й 600 міліонів літ — вся публика починає реготатись.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Боротьба за землю в соймі.

Трудноші звязані з ухвалою в третім читанню проекту земельного закону, грозять перейти в загальну державну крізу. Треба чекати випадків величезної політичної важности. Селянський елемент в соймі в ріжних партіях під впливом підпятої нац. меншостями і комуністами обструкції консолідується для боротьби за землю на грунті вивлащення землі без відшкодовання.

Радіч на волі.

Степана Радіча випущено з вязниці на волю. При опущенні тюрми населення устроїло Радічу шумну овацію.

Військова револьта в Португалії.

Кілька військових віддлілів разом з залогою крейсера „Васко-ді-Гама" під керовництвом офіцерів учинили бунт. Уряд вжив енерґічних засобів для його здавлення.

Росія бажає війни з Анґлією.

У всіх більших містах Росії відбуваються великі протианґлійські маніфестації. Про війну з Анґлією йдуть цілком одкриті балачки. На військових зібраннях западають ухвали з закликом до совіт. уряду за виповідження війни Анґлії.

Норвеґія не приступає до Ліґи Націй.

Стортінг відкинув внесення робітничої партії з домаганням приступлення Норвеґії до Ліґи Націй.

Пропозиція держав в Китаї.

Як доносять з Шанґаю, представники великих держав повідомили кит. торг. палату про свою готовність вдоволити кит. жадання що до представників в раді міській, а також права голосу в міжнароднім суді.

З судової салі.

Процес Корнгабера і тов. — за обманство і вимушування.

9-ий день розправи.

Не вважаючи на всі виводи обор. адвокатів д-ра Грека, д-ра Перацкого і д-ра Глушкевича трибунал не перервав розправи і рішив дальше переслухувати обв. Микитина.

З черги виринає справа зізнань Микитина щодо листів, писаних до редакції „Хвилі", до президента суду Гавля, до комісаріяту поліції в Перемишлі, до адв. д-ра Грека і до митрополита А. Шептицького.

Микитин признає, що зізнавав про ці листи в слідстві, але рішуче заперечує, наче би він писав їх. Перед списуванням протоколів давали йому читати їх і звідси він знав їх зміст. Він признався в слідстві до авторства „щоби заспокоїти суддю Рутку". Суддя говорив все, що він, Микитин, є втаємничений у „жидівську конспірацію зі Штайґером на чолі", отже він, Микитин, видумав усе, „бо инакше здурів би" (?!).

Таким робом Микитин очищує тепер Жидів, на яких раційше вказав, як на авторів тих листів (мова йде про листи підписані ніби то від „Української боєвої орґанізації" (?!).

Десятий день розправи.

Дальше справа листів. Відчитуючи лист, писаний Микитином до Єгера; автентичности того листу М. не заперечує. В цім листі М. жаліється, що „не вважаючи на заслуги віддані жидівському народові" кинено його, Микитина, на ласку долі. Комісар Пйонткевіч — пише в листі — звів його, обіцяної помочі не дав, він тепер в нужді і просить допомоги. — У слідстві подав М., що цього листа переслав Штайнівиною, після чого отримав в ред. „Хвилі" 50 зл. Тепер він признає це, але заперечує усім коментарям до цього листу, які записані у слідчому протоколі; всі загадочні місця листа інтерпретує буквально. Тенденційне освітлення листу подав буцім то суддя і протоколянт.

Дальше: лист до інсп. поліції Пйонткевіча. В цім листі М. називає Пйонткевіча „підлим і безличним", який збагатився завдяки його зізнанням, дістав хрест заслуги (!), а обіцяних грошей не прислав. Тепер, на розправі, Микитин заявляє, що дійсно мав намір післати лист до Пйонтк., але не післав його; це, що є в актах, це брулїон. В слідстві зізнав, що листа вислав, щоби зробити приємність судді, який хотів „всипати" Пйонткевіча. Теж саме суддя хотів переслухати як обвинуваченого посла Розмаріна, якого називав „родзинком".

Дальше М. відкликує свої попередні зізнання обтяжуючі Корнгабера і пояснює, чому у слідстві „щадив" Дворніцкого: протоколянт казав йому, що Дворніцкі ратує його краще, ніж десять Греків! Зате потверджує тепер Микитин, що Жиди старалися скомунікувати з ним при помочи вязничного фризієра, просили не „сипати" їх та обіцювали дати йому й заплатити адвоката.

На цім закінчено переслухання Микитина з боку предсідника. Дальше завдають йому запити члени трибуналу, прокуратор і оборонці.

Прокуратор: чому ви зажадали за свої зізнання аж 5000 долярів?

Микитин: я знав, що фіґуруючи як свідок проти Паньчишина, наражали би своє життя. За Паньчишина пімстилась би і я мусів рахувати на втечу за границю.

Дальше М. пояснює, що помимо прийняття його умов він довго не хотів зізнавати, бо має „мягку совість". Потім знову виринає питання про „візії і сни", завдяки яким М. прийшов до пересвідчення, що це Паньчишин кинув бомбу.

Прокуратор: Чомуж ви тричі зміновали опис замаху?

Микитин: Бо мене тричі питали...

Обор. д-р Глушкевичеві пояснює Микитин, що не звертався тому до висших поліційних ані судових властей з осторогою перед плянованим замахом, бо знав, що йому не повірять; адже навіть Кайдан не хотів вірити йому.

Д-р Глушкевич: „Чому ви як обвинувачений відкликали зізнання, складені в характері свідка?"

Микитин: „Я є фізіольоґом почуття страху".

Коли предсідник просить його висловитись простійше, то обв. М. каже, що він завсіди боявся пімсти комуністів, як що його зачинилиб до спільної з ними вязничої келії. Показується однак, що Микитин сидить досіль окремо й має окремі проходи, на що обор. д-р Дворніцкому вирвалось: „отже всетаки держава заопікувалась вами". Микитин ще раз звертає увагу, що Кайдан не долучив до актів тих його листів, в яких він перестерігав перед замахом.

Розправу перервано до понеділка 20 го липня.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Біржа.

Львів, 20. липня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 5·19 — 5·19½, канад. дол. 5·09 — 5·09½, чеські кор. 0·15¼ — 0·15½, леї 0·02¼ — 0·02½, франц. франк 0·25 — 0·26½, швайц. фр. 1·01—1·02, анґ. фунт. 25—25·10.

Золото. 20 кор. 21.80—21·90, 20 франк. 19·80—19·90; 20 марк. 24·85—25·00; 10 руб. 26·85—26·95.

Срібло. Австр. кор. 0·43¼—0·43½, 5 авст. кор. 2·27—2·28, фльорени 1·17—1·19, рубл. 1·83—1·85, рубель дрібним сріблом 0·82—0·85.

Чи Ви вже є членом Кооперативи „Рідна Школа"? Як ні, то впишіться негайно! Один уділ (пай) 5 зол., число уділів необмежене. Вписове 50 ґрошів. Заяви приступлення можна одержати в кождому Кружку У. П. Т. — Пишіть і посилайте гроші на адресу: Дирекція Кооперативи „Рідна Школа" Львів, Ринок, ч. 10. II. пов.

„Голодному Селу".

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу" в місяці липні 1925 в золотих:

Ч. 29. липень 1925. р.

П. Олинець, Тернопіль 9, В. Боднар, Волів 5, Т. Микитин, Чемериці 5, Е. Кидайська, Станиславів 10, Е. Стахова, Лазарівці 3, М. Кузьмин, Озірна збірка 100, І. Буда, Білгород 100 динарів і 7 зол., о. дек. Заячківський А., Збараж 10, В. Біленький, Львів 20, через „Діло", О. Курлидик, Калуш 2, о. Грицай И., Колодіївка 6, о. Стефанка, Гладишів 10, Н. Н., 10, Иосиф Ситник, Струсів 11·70, о. Мінко збірка 23·50, о. Піджарко, Ділиїв збірка від парохіян 20·25, збірка на листу ч. 15: о. Каштанюк 10, Горбай 2, Цимбала 2, Оловецький 2, Мисак 2, Ковалишин 1, разом 19, Комітет Допомоги „Голодному Селу" Стрий 237, о. М. Залітач, Скрентон-Па 100 долярів, разом зібрано по день 15. липня 14.633·68 зол. і 430 долярів.

Спростування. У викзі ч. 28. уміщено хибно: Е. Жеиськова Буськ 5, має бути Е. Желіскова, Буськ 5.

Присилайте передплату!

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:
У вівторок 21. VII. м. Винники.
У середу 22. VII. м. Миколаїв.
У четвер 23. VII. м. Трускавець.
У пятницю 24. VII. м. Трускавець.

З „Народної Гостинниці". Члени кооперат. стоваришення з обмеж. порукою „Народна Гостинниця" у Львові, які до кінця року адміністративного 1925 не доповнять своїх уділів до квоти 20 (двадцять) золотих (по звальоризованню 75%) згідно з рішенням Загальних Зборів з дня 23. травня ц. р., зістануть викреслені з членів Т-ва з днем 31. грудня 1925 р. — **Управа.** 70 2—3

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Пересторога.

По цілому краю їздять торговці косова і продають килими в імени нашої фірми. Отсим заявляємо, що в Косові є багато килимарень, які продукують килими найнизшої якости, а висувають нашу фірму, яко реклямy. Ми, Спілка „Гуцульське Мистецтво" не висилаємо ніколи ніяких комісіонерів і не маємо з ними нічого спільного. Просимо Шановне Українське Громадянство звертатися безпосередно до фірми. Лиш за килими, одержувані безпосередно від нас, беремо повну відповідальність, як за виконання так і за краски. Виробляємо лише стилеві українські килими. 2250 4—4

„Гуцульське Мистецтво"
Сп. з обм. пор. в Косові (б. Коломиї)

Конкурс.

Виділ Т-ва „Бурса св. о. Миколая в Перемишлі" оголошує отсим конкурс на прийняття питомців до бурси і „Пинайного Інститута". Услівя прийняття будуть подані пізнійше до відома. Подання належить вносити на руки Управи бурси зглядно Інститута (вул. Баштова ч. 26 зглядно ч. 26) до дня 1. серпня 1925. На відповідь треба долучити почтовий значок. — За Виділ: Білинський, містоголова 74 2—3

Подяка.

Неумолима смерть забрала нам найдорожшого Мужа і Батька бл. п. Михайла. Почуваємось до обовязку сею дорогою зложити щиру подяку всім тим, котрі так в часі тяжкої недуги Покійного як і по Його смерти старалися нас потішити і злагодити наше горе чи то словами потіхи, чи поміччю матеріяльною. Передовсім складаємо щиру подяку Отцю ігуменові Філясові, котрий в часі недуги по тішав Покійного і нас, та служив нам поміччю матеріяльною, а на сумнім обряді похоронним попрощав Покійного від святої Церкви Христової. Дальше складаємо щиру подяку о. катехиті Бараникові за заняття похороном і слова потіхи, а щиро рівнож о. пароховi Лярисюкові, за щиру поміч і співчуття. Дякуємо лікарям д-рам Паньчишинові, Студзову і Подолинському за повне жертвування зайняття хорим в часі Його недуги, щоби ратувати життя найдорожшої нам особи. Рівнож дякуємо меценасові Фелакові, за поміч матеріяльну і щирі ради як і за повну сердечну промову над гробом. За труд і промову над гробом дякуємо д-рові Володимирові Целевичові зі Львова і селянинові ... кареві з Туринки. Дальше дякуємо отцю прелатові Пясецькому, котрий не жалів труду, щоби прибути на сумний обряд похорону і провести тлінні останки на місце вічного ... шого Мужа і Батька на ... спочинку.

Щире спасибіг Пану предсідникові Лешкевичові за ласкаву участь в похороні і слова потіхи, висказані ... дині.

Дякуємо рівнож всім отцям духовним за участь в похороні як і селянам з ... ська, які прибули на похорон, щоби по народньому звичаю відвезти Покійного на місце вічного спочинку. Дякуємо рівнож пану радникові Купчинському і всім членам хору за участь в похороні і ... співання похоронних пісень. ... знакомим і учасникам похорону, котрі будьто посіщали Покійного в Його тяжкій недузі і нас потішали, будьто висказали співчуття ... менні зложили нам ... будьто взяли участь в похороні і старалися нас потішити в дні такого горя.

Амалія Король жінка, **Степан**, **Ярослав** сини, **Ірена** синова, **Ігор** внук.

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів Ринок ч. 10.